

Împrejurările din Constantinopol.

S'a săvârșit un nou act al tragediei din Turcia.

Mișcarea reacționară din Constantinopol pornia său ba de la Sulttan, care se va fi bucurat mai mult sau mai puțin de izbînda ei pentru a plăti apoi cu strașnica frică și desăvîrșita nesiguranță în care trăiește astăzi, și cu privire la Domnia și chiar la viața lui. Aū stirnit-o de sigur cei cari știau că prin ploconeli fără muncă și prin rapoarte pîrtoare fără adevăr pot ajunge rapide și trăi bine, ca și anume predestinați din România, constituțională și alit de liberă, din anul 1909. Innainte de toate însă, a fost zbucnirea miniei fanatismului revoltat al clasei preoțești care strînge sute de mîi de oameni din Imperiu în jurul Coronului, cetit, talmăcit și aplicat de dinsa. Inriuriri ea unor clerici asupra soldaților de rînd era firească, — în Turcia musulmană ca și în orice țara creștină, dacă mai e creștină și are o lege. S'a adaus plebea, de obirșie adesea asiatică, deci închinătoare a trecutului, din Constantinopol.

Și atunci s'aū petrecut acele lucruri neașteptate. Ocuparea de soldați, cari-și om-

N-rul în țară 15 b.
la străinătate 20 »

ABONAMENTE:
Pe an în țară 20 lei
la străinătate 25 »
Un a-r vechid 50 b.

APARE:
MIERCUREA,
VINEREA
ȘI DUMIRECA
Director:
N. IORGA.

Redacția și
Administrația
Vileni-de-Mun'a
Jud. Prahova

riseră ori izgoniseră - ofițerii, a Pieșii Vechiului Ipodrom, uciderea unui ministru care îndrăznise a vorbi potrivit cu situația sa, rănirea altuia, căutat cu furie setoasă de sînge, fuga președintelui Parlamentului, înlocuirea lui samavolnică cu un altul, de o minoritate înțeleasă cu conjurații, jăfuirea redacțiilor, urmărirea vinzătorilor de ziare, și cite alte sălbătăcii, supt un Ministeriu de Palat, alcătuit în pripă dintre liberalii nerevoluționari și în fruntea căruia stătea, desonorindu-și gloria, Edhem-Pașa, pedepsitorul Grecilor.

Mulți au cîntat veșnica pomenire pe presupusul mormint, pătat de sînge nobil și nevinovat, al ideii nouă și al noului regim.

Ei ar fi trebuit să se gîndească însă la, accia că Revoluția din 1908, care a cucerit Stambulul intrigant și reacționar, anarhist și fanatic, n'a pornit de acolo, ci de la o armată din Așus, armata macedoneană, care se afla încă în cvartirele ei de acolo. Putea primi această armată și cea, de la început înțeleasă cu dînsa, din Adrianopol, schimbarea criminală, care distrugea o întreagă operă de entusiasm și patriotism, pentru greșeli care se pot recunoaște și repara? Și acolo soldașii se vor emancipa de ofițeri pentru a lucra la moartea șerii lor? Va găsi acolo reacțiunea un sprijin hotărîtor între Albanesi, cari pare că tind a dovedi că știu numai să tragă cu pușca?

Luarea Ohridei de miile Arnăuților s'a dovedit o minciună. Salonicul a aclamat încă odată pe Tinerii Turci. Multe elemente — și cele mai bune — dintre naționalitățile creștine au declarat că, în primejdia nouă ca și în biruință, păstrează pactul cu dînsa. Cu siguranța matematică a unei bune armate — o învățătură pentru cine visează împărțirea Turciei — trupele macedo-adrianopolitane au strins un cerc de fier în jurul Capitalei.

Cele din Constantinopol, ciștigate din nou prin frică, nu s'au putut ridica mai sus decît bravura elementară în apărarea pînă la sfîrșit a rătăcirii lor. N'a fost niciun plan, nici o încercare a unei apărări sistematice. Pe cînd marina întreagă se preda, soldații din unele ca-sărmi, și mai ales de la Ildiz, unde Sultanul se afla și se află încă, s'au împotrivit. Ca dușmanii ai ordinii legale, ca militari rebeli, ei au fost distruși.

Abdul-Hamid răsufală încă din mila biruitorilor săi. N'au binevoit a recunoaște ei intrînsul pe suveranul constituțional cu persoana «inviolabilă și sacră», oricînd și după orice. Păcat! Tinerii Turci păreau, ca orice Turci, oameni de omenie. Pe de altă parte, trebuia să se recunoască și aceia că Sultanul care a creat Turciei o armată — oricare ar fi greșelile sale politice — n'a dat înapoi și nu s'a coborît pînă la o umilință. Odată zicea că nu va sfîrși ca un

ultim reprezentant al unei dinastii degenerate într-o țară pierdută. Aceiași mindrie se desfăcea azi din atitudinea lui față de primejdia internă.

Actul al treilea se pregătește. Orice prieten al omenirii, orice înțelegător al frumoaselor însușiri pe care le are poporul turcesc, dorește ca el să consolideze, fără jertfe de sînge și învierșunări, pe atît de criminale, pe cît de zădarnice, ceia ce s'a căstîglat prin biruința legalității, răzbunate cu arma soldatului loial în mină.

N. IORGA.

DIN LEGEA SANITARĂ.

CHESTIA FARMACIEI.

II.

Am arătat, în linii largi, cam care este actuala stare de lucruri, atît a farmaciei ca instituție publică și cu drepturi transmisibile, cît și a farmacistului proprietar, care, conform anacronismului legii, a abusat... suficient de aceste nelogice privilegii. Să studiez acum mai amănunțit starea farmacistului titrat, dar neproprietar. Ce face?! Așteaptă, nu o situație îngerească, dar o reformă mai dreaptă, mai omenească! Din cei 400 de viitori farmaciști, numai 120 au ajuns arendatori, fiindcă au avut bani; restul suferă efectele miserabilului sistem al actualei legislații. Ei sînt un proletariat al farmaciei, creat de defectuositatea dispozițiilor prezente.

Si iată cum: legea prevede o farmacie la 5.000 locuitori, un bun relativ, dacă n'ar fi înghițit de prea multe rele ce-l însoțesc, și anume:

1. Dreptul ereditar a șters pentru totdeauna speranța altui concesionar, prin concurs, la acel loc, fiindcă farmacia conta la moștenitor, iar tineretul pierdea pentru totdeauna un loc. Singurul lucru ce-l mai puteau face, într'un oraș unde patru farmacii se găseau în aceleași condiții, era să aștepte 10 sau 20 de ani, pînă ce, prin creșterea populației, se căpătau încă 5.000 de locuitori. Dar, și aici, cîte îngrădiri? Întăiu: «concursul», la care lucra polița, al doilea, chiar dacă era populația cerută, se mai cerea și avisul farmaciștilor locali, cari-l dădeau, natural negativ. Deci, în orașe unde ar mai fi putut încă trăi trei sau patru farmacii, nu se putea deschide concurs pentru ele, fiindcă farmaciștii locali făceau pact și se opuneau cu folos, dacă erau și la Guvern.

La acestea s'a mai adăogat și o nenorocită «comisiune farmaceutică», care de toate s'a interesat afară de farmacie și nevoile ei, și a lăsat-o să vină astăzi în starea precară în care se găsește. Făceau politică unii, alții și-au îngrijit de stomac și portofel, și azi au ajuns oameni cu averi, în urma numai a cîtorva «concursuri» (?), la care... au fost numiți.

În București, dacă s'ar fi aplicat strict litera legii, ar mai fi fost nevoie încă de 21 de farmacii! Și în cîte orașe același lucru! Cu alte

cuvinte, o lege proastă, și chiar această lege, prost aplicată! Ce poate fi mai scandalos?

120 de licențiați muncesc prin farmacist. Dumnezeu îi știe cum trăiesc, căci oamenii, și mai ales acei se trebuiau să se intereseze, nici nu cunosc tavernele în care mulți dorm, ori hrana ce li se servește! De trei ani și jumătate, sindicatul acestui personal tipă în fața proprietarilor și opiniei publice, pentru reducerea oarelor de lucru. Nici azi n'o respectă proprietarii, de și au admis-o în principiu, și au iscălit chiar o circulară a onor. Direcții sanitare, în care se prevedea închiderea farmaciilor la oarele 10 noaptea. Sînt 17 oare de muncă fizică și intelectuală, sînt 17 oare de încordare morală, remunerate numai cu 180 de lei lunar!!

Căutați salahoriți tuturor meseriilor, și, de veți găsi o singură ramură unde se muncește atîta, atunci nu se mai cere nimic! Dar, bine, aici se închid toate aspirațiile titratului? Ori el nu trebuie să nutrească altă perspectivă decît a munci pentru alții? Și aceasta dacă ar fi, dar, în așa de miserabile condiții, să-ți închipui că poți duce... o viață? Nu, titratul are și el aspirații legitime, pe care i le oferă legea și un drept natural de a ajunge element de sine stătător! Deci, orice forțe ai întrebuința, tineretul trebuie să capete vigoarea ce se cere pentru a învinge reacțiunea spiritelor pătimașe și a-și face drum larg către o soartă mai bună.

Așa stam pînă acum două luni, cînd, după mult zbcucium și după multă bunăvoință din partea d-lui dr. Sion și d-lui dr. Cantacuzino, se reușește a se asculta într'un anteproiect aproape toate doleanțele corpului farmaceutic care venia să formeze «farmacia nouă». Cînd, iată, farmacia veche, cu proprietarii ei, declară război, și, din răspuțeri, prin amenințări, prin bani, prin broșuri, prin promisiuni, prin orîșice tertipurî, se hotărăște să paralizeze (prin acțiune politică mai ales) mișcarea de însuflețire desrobitoare, ce pornise de jos, se auzise sus, și acum venia ca o problemă în fața opiniei publice și în fața Parlamentului!

Cea mai frumoasă tendință liberalizatoare, ce s'a urmărit în farmacie, cea mai vie solitudine pentru o clasă de oameni desmoșteniți în țara lor, de propriile ei legi, se vedeată în acel anteproiect! Și, dacă azi legea nu trăiește, prin simplul fapt că a trăit cîndva măcar în intenția oamenilor acelora, este suficient ca acei oameni să merite de la această generație de proletari ai profesiunii tot prinusul de recunoștință.

1) Se prevedea, în acel anteproiect, o farmacie la 3.000 de locuitori, dispoziție salutară, căci mărîia sfera concesiunilor și micșura sfera ciștigurilor prea marî. Cum azi la 5.000 de locuitori trăiește sericit un proprietar ce vegetează și un arendaș ce muncește — și ciștigurile chiar în casurile acestea nu-s tocmai mici, a zis legiuitorul: desliințez arendașul și-l fac proprietar; vor trăi, deci, doi, nu va mai fi cal ce ară și hou ce mîincă, ci toți să aibă de o potrivă drept la muncă și la traiu.

2) Se desliințeză privilegiul de a se mai continua cu dreptul perpetu. Concesiunile se prevedeată cu drept personal și pe viață. Mă-

sură salutară. Prin dinsa numai se poate face împropătarea și plasarea elementelor ce tind la concesiune. Se formează o rotație terică între cei ce o pot pierde și între cei ce sînt pregătiți a o cîștiga. E o supapă de siguranță că niciodată nu se va crea un prisos, care să exercite presiuni pentru dobîndire de drepturi legale, așa cum avem nenorocirea să constatăm azi.

3) Se oprește un abus monstruos, sau, dacă nu se oprește, i se dă o lovitură grea, și anume: cînd cei ce au obținut concesiia după normele vechi și voiau s'o vindă, cumpărătorul nu se substituia în drepturile vinzătorului și farmacia vindută revenia cumpărătorului cu drept personal. Cu această lovitură se reducea la jumătate costul exagerat al vinzătorilor și arendărilor! Iarăși frumoasă intenție.

4) Se desființa acea ficțiune-bariere numită «concurs» și care nu-și mai are rost unde există drept de vinzare ori arendare, căci pentru aceștiia chiar nullitatea nu-i o piedecă menită să-i oprească, ci pur și simplu o chestiune monetară. Ce sens ar mai avea examenul pentru magistrați cînd ei ar putea să cumpere acest post?! Ce rost ar mai avea deci o astfel de selecțiune! Cel mult e un mijloc modern de șicană, de protecție a celor obișnuiți cu profitul acestor concursuri, și atîta tot.

5) Limitarea drepturilor droghistilor și acordarea dreptului de a deschide de acum drogherii numai titraților farmaciștil.

Iată, aproape detaliat, întregul anteproiect al onor. Direcției sanitare, publicat, dacă nu mă înșel, în luna Ianuar, cu intenția de a li supus aprobării Parlamentului.

De aici începe tragedia în această afacere!

Această nenorocită reformă sanitară, într'o țară unde legile se fac după atmosfera politică, a suferit și ea cu prisos această influență! Și, pentru că reacțiunea farmaciștilor era motivată de liberalitatea legii, nu s'au putut opri granițele politice ale acestei reacțiuni. Căci, de unde întâiul anteproiect excela prin vederi largi și o echitate desăvirșită, al doilea proiect de lege sanitară, operă politico-reformatoare a d-lui Ion Brătianu și a celorlalți, păcătuiește, în întregime, prin concepția și prin tendința lui reacționară, care mai mult înrăutățește starea păcătoasă de astăzi. Și, de unde se socotise ca drepte doleanțele tineretului farmaceutic, imediat ce 'n cumpănă se pun adversarii noștri, ori întîmii politici, într'o lună conștiința se schimbă: se îngroapă cea mai frumoasă reformă, a întâiului anteproiect, ca să se croiască cea mai monstruoasă reformă sanitară, ce include încă pentru douăzeci de ani aspirațiile tineretului farmaceutic. Același om, care ieri ni luase apărarea în Parlamentul țerii, azi se spală pe mîni și chiamă la masa împărțirii dreptății pe lupi, ca să facă... parte mieilor!

Proiectul presintat azi este opera politică a d-lui Ion Brătianu și opera reacționară a proprietarilor farmaciștil. Dar ce cred oare oamenii aceștiia, că în țara aceasta n'a mai rămas încă uicio măsură de încercat? Cred oamenii aceștiia că, dacă i-a orbit patima politică, dincolo de această patimă nu se găsește o grupare de farmaciști, care stă gata să recucerească propriile ei interese vitale?!

Proiectul de reformă, așa cum se găsește azi, este un flagel pentru tineretul din farmacii. Se prevede în el o farmacie la 5.000 de locuitori, ca în legea veche, fiind socotite la această populație și dis-

pensariile publice. Cu alte cuvinte, după legea veche, aplicată cinstit, s'ar fi mai putut deschide, în București d. ex. încă 11 farmacii. După actuala reformă liberală, unde se socotesc și cele 11 dispensarii publice, nu mai rămân decît 10 locuri pentru scos la concurs, și din ele patru s'au și ocupat prin trecerea farmaciștilor din provincie aici la București. Unde-i reforma liberală ce surlează?!

Dar aceasta e o gogoriță a proprietarilor! Auziți, după ce s'a făcut un proletariat de titrați, după ce acești titrați au fost ținuți în așteptare 20 de ani, azi, printr'o reformă liberală, li se ia și ceia ce li se mai cuvenia după legea actuală, recunoscută ca înjustă și păcătoasă! Legiuitorul recunoaște că e nevoie de o îndreptare, recunoaște în expunerea de motive că s'au făcut mari abuzuri și că numărul concesiunilor prea redus a format un grup de nedreptățiți ai profesiei! Și acestia-s titrații tineri. Recunoaște că numărul farmaciilor ar putea fi dublat (?) prin faptul că, pe urma unei farmacii, azi trăiesc hîne doi, și proprietar, și arendaș, deci, în locul arendașului ar putea fi un concesionar! Recunoaște toate relele, iar pentru îndreptarea acestor rele recomandă un rău și mai categoric! Cum să susții, ca legiuitor, că numărul farmaciilor va fi dublat, cînd de fapt put restricțiunii draconice: 5.000 de locuitori, plus dispensariile?! N'ai dublat, dar ai resiliat și din mult, puținul ce ni-l oțeria legea vechie. După dînsa se deschidea numai în București încă 21 de farmacii, după legiuitorul cu tendințe de dublare se mai deschid noi numai șese! Ce fac cei 300 de titrați, ce așteaptă?

Era mai fericită prevederea din întăiul anteproiect, care nivela odată pentru todeauna aceste deosebiri sociale nedrepte mai ales cînd factorii ce sufar au garanția legilor și sprijinul opiniei publice. Său, de unde nu, e de preferat să se menție legea veche cu 5.000 locuitori, fără dispensarii. Nu-i o măsură mai bună; e însă mai puțin rea. Al doilea punct principal din proiect e dreptul personal pentru viitorii concesionari și extinderea dreptului științific pe viață! Masură logică, dar sacrificii mari pentru tineret, căci privilegiile se mențin pentru clasa proprietarilor farmaciști. O idee nouă însă, vine în acest proiect, și anume: tendința de a răscumpăra drepturile cîștigate, nivelînd astfel, după un număr de ani, toate drepturile farmaciilor existente, care cu actualul sistem au fost cine știe în ce mîni transmise. Se pare a fi o măsură bună, dar procederea aleasă e proastă. Pentru a se forma un fond de răscumpărare, s'au instituit două taxe: una, pînă la 2.000 de lei, asupra concesionarului, cînd va obține concesiunea, și alta, pînă la 1.000 de lei, ce se va percepe de la toți farmaciștii proprietari în genere, și care, spune proiectul, va fi perpetuă. Răscumpărările însă, nu vor putea începe decît după cinci ani, de la avertisare. Cu alte cuvinte, de acum peste cel puțin opt ani vom avea întăia farmacie cu drept răscumpărat! Peste optsprezece ani de aici încolo, vom mai avea încă douăzeci de concesiuni deschise! Cu această s'a încheiat întreaga sollicitudine a proiectului? Cu făgăduieli frumoase că, peste douăzeci de ani de aici încolo, se va deschide o eră fericită pentru farmaciști? Legitimitatea acestor taxe are loc în Italia, cu care ne compară legiuitorul nostru, dar uită să spună că, acolo,

farmaciștii cari plătesc, pleacă de la o stare proastă, de la un comerț liber, la un drept mai restrins; deci, de la o situație mai rea la una mai bună, și li convine să plătească, căci dreptul restrins li asigură beneficiul sigure. La noi? Din contra.

Ce pretinde legiuitorul farmacistului de mine? 1) Licența. 2) Patru ani de practică ca licențiat. 3) Examen de capacitate, valabil numai șese ani. 4) O taxă până la 2.000 de lei, plus celelalte angarale ce-l vor ajunge în momentul concesiilor.

Și ce-i oferă în schimb?! O concesiie, cu drept personal, și numai atât cât va trăi!!

Mă rog, acestea sînt beneficiul pe care le dă legiuitorul? Doamne păzește, din contra sînt cele mai mari sacrificii, ce se cer unui tineret nevinovat, în amintirea acestor reforme, căci, avînd în vedere legea supt care s'au înscris și au obținut titlu, aș veni și eu cu prerogativa dreptului perpetuu!! N'o fac, se cere un sacrificiu pentru o reformă mare, îl dau; dar nu se poate lovi tineretul prin el, pentru a garanta și răscumpăra cu banii lui privilegiile celor ce de 50 sau 100 de ani trăiesc fără să-și fi adus aminte că este o nedreptate strigătoare ceia ce se face!! Și, azi, supt forma unui altruism mascat, se urmăresc în realitate unele scopuri personale bine determinate.

E o dorință mare a proprietarilor ca Statul să li răscumpere moșia numită farmacie¹. În acest caz, se înțelege că mai ales aceia cari au cumpărat farmaciile, ar cere și dobînda capitalului, pe cît posibil mai urcat! La noi legile nu au un caracter actual, cum ar trebui. Pare că legiuitorii s'ar fi hotărît să reformeze o instituție numai de dragul celor ce au murit ori al celor ce se vor naște. Identic cu farmacia... Trăim supt o lege moartă, și astăzi se face o lege, nu pentru noi, ci pentru cei ce vor veni peste douăzeci de ani?! Iar legi eacare corespundea vitalelor cerințe prezente, aceia s'a înmormîntat!! Ce greșeli! Cînd reacționarismul unor elemente interesate reușește a-și impune vederile, cu ajutorul meschinărilor și intimidărilor politice, cînd o chestie socială, și de ordine publică, interesează mai puțin Guvernul decît rostul unui partisan, atunci rugăm Guvernul ca, dacă n'are destulă vigoare ca să ni dea ceva bun, la care ne așteptam după atita răbdare, — măcar azi să nu ne înrăutățească răul cu care cel puțin... ne-am deprins!! Cînd se fac responsabile cîteva generații de păcatele ce le-a adus o legislație rea, în două veacuri, cînd nedreptății nici măcar n'au puterea materială să falsifice toate resorturile, așa cum alții fac, cînd ei n'au apelat la josițiile politice ori la influențe, — se poate crede că sînt o cantitate neglijabilă, peste care să se treacă așa de lesne?! O! nu. Tineretul din farmacie, cel de azi, de ieri și de mine, suferă o prea grea lovitură, și i se cere o prea mare jertfă spre a răscumpăra cu munca și suferința lui, plăcerile și răstăturile altora.

Să se facă responsabili acei ce cîrmuiesc și țin destinele tuturor instituțiilor. Prin ei, Statul, să asigure dreptatea, și în urmă, farma-

¹ *Dreptul de proprietate al farmaciilor din România*, de [Grigorescu Elvir, Craiova, 1905.

ciștilor li se poate impune o taxă oarecare, chiar până la 1.000 de lei, și perpetuă! Dar taxa de concesiune e apăsătoare, e nedreaptă și de ea se izbesc tocmai cei ce se așteptau la mai multă sollicitudine!

Greutățile materiale sînt cele mai greu de îndeplinit, mai ales la începutul carierelor. Destul că, viitorul farmacist, după acest proiect, nu mai are absolut nicio protecție legală de la Stat. Dacă a trăit trei luni și dacă și-a îngropat un capital de 30.000 fr. în farmacia ce a deschis o, la moarte, dacă n'are farmacistul nevastă și copil minor, nu se cruță nimic, se pierde orice drept de exploatare, chiar limitată, și rămîne ca creditorii să urmărească altă avere, ori chiar... moștenirea fiului major?!... Pe cîtă vreme, dacă ni s'ar permite o paralelă cu ce este azi, găsim un contrast prea izbitor: ici, restricție absolută a dreptului, dincolo latitudine absolută a exploatării. Două extreme! Se cunoaște cine a ticluit frazele și articolele proiectului. Dintre rinduri reiese spiritul rău și dușmănos al proprietarului nesătul de bogăție materială!

Că actualul Proiect a stîrnit multe nemulțămiri, asta o știu și cei ce au lucrat la plămuirea lui, o cunoaște chiar d. Ionel Brătianu, care poate, azi, a mai cîștigat pentru viitoare succese electorale încă vre-o cîteva voturi. Dar, dacă acest ideal neprețuit l-a atins, să nu se gîndească vre-odată că reforma Legii sanitare, ce o propune, mai ales în ce privește farmacia, a atins pe jumătate idealul ce l-am hrănit pentru această oropsită instituție. Că tineretul din farmacii își retrage ou regret toate speranțele ce le pusese în d-sa și actualul Guvern, asta e fără îndoială.

Și n'a mai rămas decît o ultimă nădejde, opinia publică. Ea ne va judeca.

FARMACIST.

CU PRIVIRE LA «DOI EPISCOPI NOI».

Reproducem această frumoasă scrisoare, — imi place a o presupune neinteresată — care, nu mă va face să revin asupra unor afirmări pe care ar fi crud a le documenta, dar care poate servi «episcopilor noi» ca să aștepte de pretinde lumea de la ei și prin urmare care sînt obiceiurile ce trebuiesc părăsite, măcar acum cînd țîn în mîni cirja de păstorie a unor diecese.

Domnule Profesor,

Ma adresez Domniei Voastre cu acest titlu, nu pentru că li aveți și la Universitatea din București, unde numai puținii studenți se folosesc din știința d-voastră, ci pentru că în «Neamul Românesc» și în atîtea cărți, învățați pe cei mulți lucruri frumoase, drepte și cinstite, despre oricare din rosturile amărîtei vieți pe care o trăim și pentru că acela care ajută la schimbarea răului în bine, învățînd pe cei mai puțin pricepuți, se chiamă învățător.

În nr. 35 al «Neamului Românesc», vorbiți despre Episcopii noi. Ca totdeauna am cetit, nu atît ca să aflu, săd să știu, ci ca să învăț. Vă spun cinstit că n'am înțeles articolul și n'am învățat nimic.

Abonații noștri ni datoresc trimestrul April-Iulie (5 lei) sau semestrul April-Octombrie (10 lei). Îi rugăm a ni plăti prin mandat postal, pentru a nu li întrerupe trimeterea.

Eu cunosc pe Preasfințitul Nifon de mulți ani; la bucurii și la nenorocire, îndoită bucurie și multă alinare am avut, și eu cu toții al mîei, din slujba Sf. Sale, care, pentru oameni ca mine, deprins să văd în slujitorul celor sfinte, nu omul, ci preotul cu darul lui sfînt, este în adevăr, prin frumuseța ei bisericească, ceas de înălțare sultească către Acela în care punem toată nădejdea vieții noastre.

Cunosc dar bine pe Preasfințitul Nifon.

Vă cunosc însă și pe d-voastră.

Pentru liniștirea mea și a foarte multora ca mine, vă întreb: de ce faceți o vină, de ce spuneți așa tare, și în două rînduri, și chiar de la început: «Preot frumos... frumos și voinic». Ați fi dorit ca cel mai înalt demnitar al Bisericii, acela asupra cărui se atîntesc ochii tuturor, care este oarecum întruparea acelui simbol de perfecțiune pe care-l reprezintă pe pămînt, ați fi dorit ca episcopul—oricare ar fi el—să fie slul la figură și la trup¹?

Vă întreb: de ce lăsați să se creadă că lucrul de mai sus îl știe «...mai bine decît canoanele...», adevă, de ce puneți în sufletul mîei îndoiala în cea știință bisericească a Preasfinției Sale, pe care atîta lume o admiră și din care folosește așa de mult²?

Vă întreb: ce a plagiat Preasfinția Sa, căci, afară de cartea sa de musică, nu a scris decît vre-o trei, patru mici conferințe, în care se va fi servit de datele istorice ale științei sau de frasele arhaice ale literaturii bisericești, izvoare, pe care le-a arătat dese ori, și foarte arare ori, nu, pentru că în știința istoriei ca și în literatura bisericească, nu se citează datele, ci ideile, părerile în cea d'întăiu, iar, în cea de-a doua, nu se citează, pentru că e a lui Dumnezeu, și nu a oamenilor³.

Poate aici n'am eu dreptate — și aștept să mi-o arătați, dar, fie și așa, noi cei mulți din Dobrogea listelor unde trebuie credința care să miște muntele, și nu știința care să despice bobul de nisip, noi, ce am ciștigat din această arătare a d-voastre? Ne-am strîns doar ca de un fior de frig și, vezi d-ta, domnule Profesor, așa bine ni pria raza de căldură ce ni venia nouă de la Preasfinția Sa!

Vă întreb: de ce ne lăsați să credem că Preasfinția Sa e doritor de comort din banii strînși⁴. N'ați auzit d-v. că Preasfinția Sa a cheltuit aproape zece ani din viața muncind cu greu să dea, cu frumoasa literă latină și cu înțelegerea trebuincioasă, toată cea uriașă operă — foarte bună pentru cei «proști, dar mulți»—

¹ Nu, dar să nu știe însușiri care n'au a face cu o chemare duhovnicească.—N. I.

² N'am putut-o constata prin nimic. Iar cine se împacă ușor cu «reforma anti-nodală», numai cărturar bisericesc nu poate fi.—N. I.

³ Dibaciū dar falsă. În «Unirea» din Blaj s'a vorbit de un plagiat împotriva căruia p. Nifon n'a protestat.—N. I.

⁴ L-am văzut pe p. vicariū la toate cununile, botezurile și îngropările «marți».—N. I.

a Vietilor Sfinților ? Că numai cu acea cintare, cu acea slujire minunată, cu calitatea pe care nu le arătați, a găsit în aceste vremuri, cind ni rupem unul altuia bucata de pine de la gură, pe «un pios creștin» pe care l-a hotărât să cheltuiască peste 100.000 de lei pentru tipărirea acestor cărți și răspindirea lor gratuită în cele mai umile bordeie ale țerii aceștia ? Că toate publicațiile Preasfinției Sale, chiar și acea carte de muzică, care e o operă originală și chiar și acele broșurile ale conferințelor, toate, toate s'au răspindit, fără niciun ban, sufletelor însetate ? Că Preasfinția Sa a strins peste 40.000 de lei, ca să îndrepte din stricăciunea în care era, biserica Brezoianu din Capitală¹ ?

Vă întreb : de ce nu ați arătat aceste lucruri, aceste fapte, care sînt ale prelatului, de care ni pasă nouă, și de ce arătați pe ale omului, de care nu voim să știm², și pe care totuși, sînt îndreptat că Preasfinția Sa, care știe mai bine ca toți că omul e supus greșelilor, se muncește să le stirpească și mai ales să le ascundă tuturor³, ceia ce a reușit, de oare ce atîta lume crede în Preasfinția Sa ?

Vedeți, d-voastră d-le Profesor, ni luați ceia ce e al nostru, dar ce ni dați în loc⁴ ? Pentru că n'a putut să fie în gîndul d-v. să luați turmei păstorul : celor credincioși, credința ; celor iubitori, iubirea ; celor respectuoși, respectul, — fără să umpleți golul ce-l lăsați. D-voastră, cari voți îndreptarea, iar nu dărîmarea, știți cită nenorocire a ieșit pentru noi, cei mulți, pentru credința noastră, pe care noi o punem toată în preoții și arhierii noștri, din ticăloșiile vărsate de foii ca «Vestitorul» și «Biserica Romînă»⁵. Nu v'ati cutremurat și d-voastră cind ați văzut un arhieriu și atîția preoți la Curtea cu Jurați, pe banca pe care șed numai țilharii⁶ ?

Atunci, de ce spuneți bietului preot de la țară, care era cu sufletul plin de credință, de iubire și respect pentru episcopul său, de care poate nici nu auzise până în ceasul cind i l-a trimes Dumnezeuu ca păstor, de ce-l spuneți : Episcopul tău e «chip de idol cu cîrjă și cu mitră»⁷ ?

Credeți-mă d-le Profesor, nu e drept pentru Preasfințitul Nifon, și e păcat pentru turma sa, care crede într'însul.

Pentru idealul către care ni îndreptăm cu toții toate puterile sufletelor noastre, îndreptați răul pe care l-ați făcut : atîția Romînii ascultă astăzi vorba d-voastră și cred în ea, și ar fi păcat ca, pentru întăia oară, să vie de la d-v. vorbă de distrugere, în

¹ Să vedem același lucru la Galați ! — N. I.

² Eu nu pot face această despărțire, a cărei primăire ne-ar da la admiterea tuturor păcatelor unui preot bun bisericeș. — N. I.

³ D-la zici... — N. I.

⁴ Un ideal și un indemn. — N. I.

⁵ M'am îndreptat că aceste foii n'au o basă principală, ci o sorgintă și o tîntă personale. — N. I.

⁶ N'a fost bine. — N. I.

⁷ Ca să nu ajungă și el așa. — N. I.

loc de sfaturi de îndreptare. Nu mai puneți lângă nume de episcopi, pe care i-a ales țara și pe cari d-v. nu i ați combătut înaintea Parlamentului țerii, arătându-li vrednicia sau nevrednicia¹, înaintea de alege, și nici cel puțin în această foaie, nu mai puneți, zic, vorbele: «doamne marf... unele mănăstiri... amintiri dulci²...».

Pentru o față de înalt prelat aceasta e cel mai greu păcat, dar e și cea mai grozavă insultă și calomnie, adusă unui om, pe care-l acusați, cu bună știință că în astfel de subiecte nu are cum să se apere³.

Vă asigur că toți înalții noștri prelați, ca și mine și ca și toți din această țară, luvață din vorba și din scrisul d-voastră⁴; dar nu numai profesorul, ci și timpul, cu curgerea lui neîntreruptă, îndreaptă răul...

Nouă, celor mulți, spunete-ni calitățile prelaților noștri și îndemnați-ne să le urimăm. Cusururile lor, îndreptați-le, arătându-le între patru ochi celui care nu calcă pe urmele lui Veniamin⁵.

Dar, mai ales, faceți așa, ca în țara aceasta, unde toți se murdăresc unit pe alții, cel puțin aceștia, episcopi sau Mitropoliți, oricum însă arhieriei celui mai sfânt dar, să rămie curați⁶, fie chiar și numai pentru interesul cel mare al unei turme, căreia atât i-a mai rămas: credința în Dumnezeu.

Vă rog să mă iertați de îndrăzneală, domnule Profesor, și să primiți asigurarea prea osebitului meu respect.

AL. TUDORESCU
Proprietar, București.

Din Dorna (Suceava.)

Acest colț uitat de administrația vitregă a județului, cuib vechiu al Românilor de prin vremurile grele, a fost inundat cu totul de cel mai periculos parazit al lumii, de Jidant, cari au pus mina pe toate prăvăliile, crișmele, pe comerțul de lemnărie, ba, cea ce e mai grav, au pus stăpînire și pe conștiința și voința multor Romîni, între cari nu mai numărăm pe inconștientul răzăș. Acești musafiri nepolițiți, sprijiniți de Romîni jidoviți din părțile locului, cum și de-o falangă de persoane însemnate de la centrul județului, dintre acei ce au ca scop «fericirea scuupel noastre Patrii», au ajuns de o obrăznicie fenomenală. Se ajunsese în vremurile din urmă că nimic nu se făcea în Dorna dacă n'ar fi voit «dijă» Ițic, Șulăm ori alt nespălat!

¹ Acolo se votează muțeste. — N. I.

² De n'o mai fi, n'oiu mai pune. — N. I.

³ Adevărul nu poate fi insultă, și încă mai puțin calomnie. Toate acușările au putut fi răspinse, fiecare la vremea cînd au fost rostite, și nu de mine. — N. I.

⁴ Nu învață cel de la Ibraila, cei de lângă dinsul și tocmă prelații de cari e vorba (uitam pe tinărul Pensușianu). — N. I.

⁵ Așa am făcut ani de zile și mi-am isprăvit răbdarea. De-acuma, ce am avut de zis, am zis: stau și aștept. — N. I.

⁶ Să înceapă Sfințiile Lor! — N. I.

El lucrează, ca de obicei, prin minciună, corupere, intrigă, avînd ca motto: «Nu știu n'am văzut», iar, cînd găsesc momentul prielnic, iese la iveală. Așa Jidanul dreptar, care șede ascuns după gratiile de lemn, vinzînd basamacul otrăvitor nenorociților săteni, nu întîrzie un moment, cînd vede că el și-a pierdut mintea, a li viri în cap toate ideile primejdioase unei ridicări mai fericite, unei inițiative de bine obștească, iar el, ipnotizat, ascultă și cred tot ce aceste lighioane li vorbesc. Așa se explică faptul că, pe timpul mișcării din Martie 1907, sătenii de aici alcătuiesc un memoriu, și-l înaintară celor în drept, prin care declară că el sînt mulțamiți cu Jidanul și că, dacă i-ar sili cineva să plece, el n'ar mai putea trăi! De altfel, îmi spunea cineva că un sătean de cei gospodari, care fusese mult timp primar, a strigat într-o zi în gura mare că n'ar putea trăi răsășul dornean fără Jidan!

Cu multă muncă s'a înființat acum cîtiva ani banca populară locală «Dorna-Carpați», care, cu toate intrigile jidovești, fiind condusă însă într'un mod demn de conducătorii ei, merge azi cu pași mari spre progres. Cu mult mai multă muncă și sacrificii, s'a reușit, odată cu Învierea Domnului, să se puie bazele unei cooperative, care cu drept cuvînt trebuia să se hoteze «Învierea Răsășilor». Cooperativa va strînge produsele sătenilor, ca: unt, brînză, piei etc., și li va vinde pe preț cît de redus mărfuri bune, scoțîndu-l astfel din ghiarele hidref. Fericirii inițiatori, cari merită toată lauda sînt: preotul econom I. Ortoneanu, d. Ferdinand Sixt, demnul administrator al societății anonime de exploatarea pădurilor de aici, învățătorul I. Zota și primarul D. Iliescu.

La auzul veștii, Jidanul a început a-și pierde cumpătul și a spumea de năcaz, căutînd a țese noi intrigi. Între altele, spun că toți conducătorii ar avea ca întăiun scop îmbogățirea lor proprie, că doar cooperativa are ca scop a alunga pe Jidan și apoi ea să exploateze pe săteni, etc.

Se înțelege că aceste zvonuri au răsunit între oamenii cei lesne crezători, dar se va risipi necredința lor încetul cu încetul, pe cît timp cinstea și unirea va domni asupra cooperativei.

Merită dar toată lauda, cu drept cuvînt, inițiatorii, și Dumnezeu să li dea putere a lupta mai departe.

Întru cît privește pe Jidan, dacă nu-și vor lua tîlpășița, să fie siguri că sînt ace de cocojul lor, iar despre Romînii jidoviți vom scrie, vom striga, ca să-l știe toată lumea și să rămînă știre strănepoților Dorneenilor, cine au fost acel din strămoșii lor, cari, orbiti de cuvintele dulci, dar veninoase, ale Jidanilor, au săvîrșit crima de a-și trăda neamul și au lucrat la nimicirea lor proprie. I.

Serbarea cimpenească din parcul Buftea.

D. și d-na Știrbei, poftind cu cele mai nobile intenții, societatea «Clinidia», în dorința de a face cunoscute Altetel Sale Imperiale, moștenitorul Germaniei: portul, musica și jocul național, au organizat o serbare cimpenească în parcul palatului din Buftea, serbare care s'a desfășurat în ziua de

9 April, între oarele 3 și 6. În acest scop, a fost invitată și societatea corală «Carmen» de supt direcțiunea d-lui Kiriac, ca să cînte diferite bucăți populare, alternînd cîntăcele cu două tacîmuri de lăutarî și cu jocurile executate de membrii societății «Chindia», îmbrăcați în costume țerănești.

Scopul serbării a fost inspirat, zic, de cel mai nobil sentiment patriotic, dar, din nenorocire, trebuie s'o spunem cu multă milinire, n'a fost intru toate ajuns. Și n'a fost ajuns numai din cauza societății «Chindia», compusă, în mare parte, din persoane înstrăinate: și de portul, și de cîntecul, și de jocul și de limba românească.

În ceia ce privește jocul național, de și costumele membrilor și membrilor societății «Chindia» n'au lăsat nimic de dorit, reprezentînd portul țerănesc, aproape de pretutindeni, totuși, nu portul dă animația dăntului, ci inima, dorul acestor jocuri; și, societăților «Chindiei» lipsindu-li sentimentul acestor jocuri, le-au executat cu receală și fără acea vioiciune caracteristică jocului românesc. Afară de aceasta, a produs un urît contrast amestecarea surtucarilor printre dănturilor costumații.

Lăutarilor nu li s'a dat atențiunea cuvenită, tot din cauza membrilor societății «Chindia», cari, de îndată ce se termina jocul, începeau a întreținea convorbiri vesele și zgomotoase—ca în totdeauna, în limba favorită d-lor, adică limba franceză. Și, tot din această cauză, nu s'a dat atenție nici societății «Carmen», care a cîntat cu duioșie cele mai frumoase cîntece populare.

De și inițiativa serbării a fost luată și de către societatea «Chindia», membrii acestei societăți însă, nu numai că nu i-au dat nicîo atenție, nu numai că au distrat tot auditoriul prin conversațiile lor zgomotoase, dar nici chiar n'au respectat regulile elementare ale etichetei, întorcîndu-se cu fața spre societatea «Carmen», în timpul cît executa bucățile. Mai mult încă, această lipsă de considerație s'a manifestat și chiar atunci cînd societatea a intonat Imnul Regal. Participarea societății «Carmen» la această serbare s'ar putea zice că n'ar fi avut niciun rost, dacă Casa Suverană, castelana și d-nii Miniștri prezenți la serbare, nu i-ar fi dat atenția cuvenită. Sînt sigur că societatea «Carmen» s'a căit de concursul pe care l-a dat societății «Chindia» cu această ocazie; căci dînsa trebuia să știe, ceia ce de almintrelea se știe de toată lumea, că n'avea ce căuta o societate constituită prin cel mai curat sentiment național la un loc cu o societate cu totul lipsită de acest sentiment.

Dar nu tot răul e făcut spre a vătămă. Societatea «Carmen», instruită din experiența făcută, va ști pe viitor a nu mai da concursul unei societăți, căreia, chiar și în portul național, îi e rușine să vorbească limba românească. Și dovadă e că, la așteptarea trenului pentru întoarcerea la București, domnișoarele din societatea «Chindia» cîntau, în cor unison, cîntece franceze. Halal de așa sentiment național!

UN SPECTATOR ÎNTIMPLĂTOR.

DIN CENTRELE ROMANIEI.

Rimnicu-Vilcea. Din inițiativa învățătorilor locali și a preotului paroh, și cu binevoitorul sprijin al multor persoane din această comună și împrejurimi, s'a dat în ziua de 30 Mart a. c. — a doua zi de Sf. Paști — în sala otelului «Jantea» din localitate, oferită gratuit, o mare serbare școlară în folosul zidirii unei noi biserici. Prin numărul neașteptat de mare al asistenților, prin varietatea costumelor și bogăția programului, prin frumosul rezultat moral și material ce s'a obținut, această serbare va rămânea pentru totdeauna în inimile noastre ca o caldă și plăcută amintire. Programul a avut două părți, a ținut de la ceasurile 2 și jumătate până la 6 seara, și s'a desfășurat în modul următor: Imnul regal, executat de elevii clasei a III-a, sub conducerea d-lui învățător diriginte local N. Iepureanu; o cuvintare ocațională, ținută de preotul paroh Const. St. Constantinescu, în care s'a arătat solemnitatea și caracterul deosebit al acestei serbări prin scopul ei religios și sfânt, care a avut puterea să dea sălii o înfățișare atât de variată, «întrunind la un loc, legind într'un mănunchi, pe cel bogat cu cel sărac, pe cel necăjit cu cel vesel, pe cel în haină neagră cu cel în cămașă cu flori». Au urmat apoi recitări și dialoguri, de elevii clasei I-a, pregătiți de d-ra M. Bujorescu, de elevii clasei a II-a, pregătiți de d-ra M. Cupran, și elevii clasei a III-a, pregătiți de d. N. Iepureanu.

Părtea a II-a și cea mai de lungă durată a serbării a cuprins piesa de teatru «Ispravă», de Serafim Ionescu, în două acte, jucată cu multă măiestrie și natural de elevii clasei a IV-a, pregătiți de d. învățător C. Cuprian, căruia îi revine un mare merit, atât prin alegerea piesei, cât și prin pregătirea elevilor. Mai ales actul al II-lea, în care s'au arătat peripețiile procesului dintre Miron Ispravă, gospodar cinstit și harnic, și obștea satului, orbită de superstiție și lene, a fost o adevărată lecție pentru martorii necinstiți ce se vor fi găsit în mulțimea sătenilor, cari formează cea mai mare parte dintre ascultători.

Serbarea s'a terminat cu jocul național «Banul Mărăcine», în care micile fete de clasa I-ii, pregătite de d-ra Bujorescu, învățătoarea, au smuls admirația tuturor prin vioiciunea jocului, prin drăgălășia și frumoasele lor costume țărănești. În tot timpul pauzelor, gramofonul școlii a distrat pe cei de față prin felurite doine și hore.

Serbarea a avut un succes moral și material desăvârșit. Sala, deși poate cuprinde în voie peste trei sute de persoane, de astă dată a fost neîncăpătoare: în timpul pauzei dintre cele două părți ale programului, a trebuit — spre a se face loc — să se dea afară jumătate din scaune și lumea să stea în picioare, atât de doritori s'au arătat sătenii să-și pună și ei banul lor alături de al celor bogați în folosul Sfintei Biserici, și atât de mult e simțită la noi nevoia unui asemenea Sfânt locaș.

Mulțămiri au fost aduse, de către preotul paroh, tuturor organizatorilor și sprijinitorilor acestei frumoase serbări, pentru munca depusă, cât și publicului asistent, chemându-se darul cel desăvârșit al lui Dumnezeu asupra tuturor acelor cari iubesc numele și lucrul său.

Resultatul material net a fost frumoasa sumă de 452 de lei.

PR. C. ST. CONSTANTINESCU.

Toate notițele selectate sînt de N. Iorga.

I. DIN ȚARĂ.

Chestia țerăneasă.

Din inițiativa dirigintelui școlii, s'a dat, de către un grup de elevi normaliști de la Cîmpulung, a doua zi de Paști, o serbare în localul școlii din comuna C., județul Muscel. Inițiativa ca și bunăvoința elevilor, pe care au arătat-o din concursul lor, sînt demne de laudă. E de regretat însă că nici elevii și nici d. diriginte n'au ajuns a înțelege, până în timpul de față, rostul serbărilor sătești. Și asta pentru că cel mai însemnat dintre cele două foloase, intelectual-moral și distractiv, socotite ca scop al acestor serbări, au lipsit cu desăvîrșire. Binevoitorul public, în cea mai mare parte țerani, a fost adus să piardă, pe lângă costul intrării, și patru ceasuri, timp pe care l-ar fi putut mai bine întrebuiți în altă parte.

Prea puțin preparații actori au reprezentat nepotrivita piesă «O noapte furtunoasă», au recitat monoloage, nedemne de amintit, culese de prin reviste umoristice. Seara însă, în timpul balului, care a urmat, programul a fost mai bogat: pe lângă repetate valsuri și alte danțuri străine, publicul a avut și un bufet bine asortat.

Așa că intrunirea tot a avut un scop. — UN ASISTENT.

Partidele noastre.

La Messina s'a găsit un cățel care nu mîncase de o sută de zile, și tot mai putea chelălăi.

În partidele noastre sînt și de aceia cari după doi ani de opoziție chelălăiesc de-ți ieșu auzul.

Moravuri.

Mulțămită reclamei ziarelor fără conștiință sinuciderile și încercările de sinucidere pe linia ferată urmează.

S'ar putea face, credem, un concurs între doritorii de acest fel de moarte. Biruitorul s'ar bucura de un abonament pe viață la ziarul respectiv, abonament care ar începe îndată după moarte.

Felurite.

Congresul anual al Ligei se va ținea la Iași în zilele de 21 și 22 Maii.

* La Universitate profesorul Ovidiu Densușianu stăruie să ne dovedească ciobanii din capul locului.

Să nu uite a aduce în sprijin și brînză de Făgăraș, pe care d-sa o cunoaște prin sine și noi prin d-sa.

* Instituții din Ploiești au vizitat, foarte bine primiți, Plevna.

* O excelentă numire de protoiereu.

Păr. Al. Simionescu, de la biserica Păpăuților, va conduce clerul județului Botoșani.

* Diaconul Partenie, tinăr cult și inimos, iea direcția cancelariei episcopiei de Rimnic.

* Părintele I. V. Reiculescu publică a șesea din cărțile de cuprins religios și moral pe care le împarte enoriașilor.

Dar tot la Evrei tipărită și asta, părinte ??

* Într'un stil ca în portul din vechea Ibraila, un colaborator al «Vieții Românești» îmi aruncă ofense.

Și are pretenția că ele ar putea provoca un răspuns.

O nu!

Întăiu, d-le, gîndește-te cine ești și despre cine scrii, și apoi năzuiește la răspuns.

* Casa Bisericii publică un frumos «Anuariu» pe 1909.

Gospodărie.

Fraude la administrația financiară din Iași.

* În București, un automobil de-al oficialilor a călcat un copil.

* Iarășî se scumpește cărămida — de la 40-50 lei mia la 60-70 —, și în aceeași măsură restul materialului de construcție.

Oastea.

Achitarea la Galați a cunoscutului căpitan Cătuneanu.

* O ușoară iertare de pedeapsă soldaților cari au lăsat să fie ucis comandantul lor, locotenentul Nițulescu.

* Sergenții regimentului Calafat vor ridica în acest oraș un monument sergentului Gheorghe Popescu, căzut acolo, cel d'întăiu, în războiul pentru Neatîrnare.

II. DE LA ROMÎNII DE PESTE HOTARE.

Ungaria. La Arad Sinodul a protestat puternic împotriva ilegalului amestec al Ministeriului de Culte în afacerile unei diecese românești. El s'a declarat pentru susținerea mai departe a școlilor.

* Naționalitățile au cerut prin deputatul Mihali un nou Guvern democratic, insuflit de sentimentul dreptății.

III. ȚERI STRĂINE.

Austria. De la noi Prințul Imperial german a mers la Viena.

* Consiliul comunal din Viena a hotărît ediția critică a operelor dramaturgului vienez Grillparzer. Primarul Lueger roagă a i se face comunicări. Auziți, oameni buni din România, cu ce-și pierd vremea nebunii acei din Viena lui Lueger!

Anglia. Regele Angliei urează noului Țar bulgăresc pace.

Franța. La Villefranche președintele Republicii franceze, pe o corabie italiană, a trecut în revistă corăbiile franceze, italiene și spaniole.

...Și aici o nouă orientare, — în acest caz, una latină ?

Ungaria. Crisă ministerială, provocată de neînțelegeri între membrii Cabinetului.

POȘTA REDACȚIEI.

Teban, Sibiu. — Teban, Teban, dar cum te chiamă ?